Ч. 136 (11.477). Львів, пятниця 21. червня 1929. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голандії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Переднівкова хлібозаготівля на Україні.

Львів, 20. червня 1929.

В Радянській Україні відбувається тепер весняна заготівля хліба. Під заготівлею хліба, або т. зв. хлібозаготівлею треба розуміти примусовий викуп хліба по урядових цінах від селянства. Ціла цьогорічна весняна хлібозаготівля відбувається під гаслами наступу на глитая (куркуля), який, як твердить радянська преса, заховав хліб для спекуляції. Цей примусовий закуп чи мобілізацію хліба на передновок переводять окремі державні хлібозаготівельні органи. Одначе вони самі не в силі осягнути бажаних наслідків. І тому комуністи поставили теперішню хлібозаготівельну кампанію дуже широко і чисто по комуністичному.

Отже в хлібозаготівельній кампанії беруть участь державні й кооперативні хлібозаготівельні органи, адміністраційні чинники як допоможні органи попередніх і незаможники та середняки як свого роду розвідчі органи на місцях. Розвідчі вони тому, що інформують адміністративні чинники про те, де і в кого є хліб. На підставі таких інформацій адміністрація іде вже в асисті хлібозаготівельних агентів у відповідні господарства за хлібом. І хліб, очевидно, находять. Таким чином змобілізували досі за перших 10 днів червня 4,602.000 пудів зерна виключно у т. зв. куркулів. Харківський „Комуніст“ з 13. червня, з якого беремо повищу цифру, стверджує, що досі виконано тільки 62,4 проц. хлібозаготівельного пляну. Далі довідуємося з тієїж газети, що деякі округи вже відстають у хлібозаготівлях. До таких належить: Сталінщина, Дніпропетровщина, Купянщина, Старобільщина, Білоцерківщина і особливо Полтавщина. Чому? На це дає „Комуніст“ таку відповідь:

„Тепер уже на основі досвіду роботи в справах хлібозаготівель ще з більшою певністю можна сказати, що кволість хлібозаготівель є безпосередній наслідок недостатньої масової роботи... Там, де ця робота була широко розгорнена, там, де хлібозаготівлям приділено належну увагу, там, де *незаможницько-середняцькі маси належним чином втягнено у виконання пляну, там, де маси знали свій плян і виконання його розуміли як свою власну справу, а значить активно домагалися його виконати, де справно працював державно-кооперативний апарат, там плян реалізувалося гутко і без ускладнень. Громадський натиск організованих мас вирішав справу виконання заготового пляну!* (Підкреслення наші — Ред.).

Отже в названих вище округах „незаможницько-середняцьких мас“, як видно, не втягнено належно до мобілізації хліба і тому там хлібозаготівлі йдуть важко. Очевидно, що в інших округах незаможники і середняки у „власній справі“, тобто у власному інтересі вказували на своїх сусідів, не конче глитаїв, бо часто і особистих ворогів, як на тих, що мають хліб. І в них хлібозаготівельні органи хліб „купували“. Діялося це, самозрозуміло, „хутко і без ускладнень“. Таким чином комуністи при допомозі добре поставленої „незаможницько-середняцької“ розвідки і хліб у цей важкий, переднівковий час добувають і село гідповідно „розверствовують“ чи соціяльно рівнячкують або іншими словами розсварюють. На таких засобах сільської політики побудована взагалі ціла система опановування села більшовиками. Вони вибрали в тій ділянці стару, випробувану ще старими римлянами методу правління, а саме: „поділяй і пануй“, або більше зрозумілими словами „розсварюй, розкладай і пануй“.

Цю методу більшовики видосконалили вже до тої міри, що потрапляють „викачувати“, як вони кажуть, хліб навіть від таких, що його не мають. У звідомленнях про хлібозаготівлю з місць читаємо всюди такі вимовні та короткі, просто лаконічні підсумки хлібозаготівель: „Роменська округа виконала плян хлібозаготівель з *перебільшенням на 5 проц.*“. Про харківську округу читаємо: „громадський натиск на глитая побільшився. До 10. червня виконано 68,1 проц. пляну хлібозаготівель на травень-липень. В цілій низці районів на зборах біднота *викриває* „активістів“, які уховують свій хліб. Куркульня по старому вперто йде проти хлібозаготівель, намагається перетягти на свій бік бідноту, ховає хліб по лісах і т. д.“.

Наведеного досить, щоби зрозуміти цілу складну систему більшовицької політики на селі. З поодиноких звідомлень з місць виходить, що хліба подостатком навіть на передновок і по минулорічному недороді, але попри все те, по містах вже давно видають його на карточки чи книжечки. Очевидно, що виною таких дивоглядів, є на думку комуністів „куркулі“, які ховають хліб аж по лісах. Зате „невинними“ є самі комуністи, що відбирають у селянина хліб, його криваву працю, за безцін, а йому нічого натомісць не дають і дати не можуть. Словом, квадратура кола! З неї мабуть комуністи не вийдуть, доки на ній не попаряться.

На господарські теми.

Наші господарські недомагання.

Недавно вийшла друком статистика про господарське життя у Злучених Державах Америки, про яку заговорили чи не всі господарські кола інших держав. Вона виказує між іншим, що річний дохід Злуч. Держав з їх майна виносив в 1927 р. квоту 84 міліярди долярів, себ-то квоту, яка перевищає ціле майно неодної європейської держави, в тім і цілої Польщі. Колиж взяти пересічний річний дохід на одного тамошнього мешканця, то вийде 745 дол. на голову, то є 6620 золотих, рахуючи по нинішньому курсі. Для порівняння додамо, що в Англії виносив пересічний річний дохід на голову в тому самому році 3682 зол., в Німеччині вже лише 1943 зол., а в Польщі ледви 666 зол.

Америка виказує з року на рік щораз більші доходи і засоби. Коли ще в 1913 році пересічний річний дохід на одиницю виносив 336 дол., то в 1927 р. вже аж 745 дол.

Характеристичне ще одно, а саме, на що йдуть ті прибутки? Польська статистика виказує, що з квоти приходів 666 зол. покривалися видатки на виживлення та публичні чинитьби квотою 556 зол., так що на ощадність та на всякі приємности чи культурні потреби (книжки, подорожі, тощо) лишалася вкота 110 зол., тоді як в Німеччині виносила ця квота 494 зол., в Англії 1432, а в Америці 3.200 зол.

Приглядаючися тим цифрам, мимоволі мусимо замітити факт, що чим далі на схід від Америки, тим більше меншає суспільний дохід та ощадність, а вже просто пропасть бачимо між доходами Польщі й Америки. Чим більший стан суспільних доходів у якогось народу, тим сильніші його впливи у світі, як наслідок великої творчої господарської енергії. Америка ніколи не мала такого політичного впливу на світові події як тепер. Навпаки, аж до 1913 року мала більше доходова Европа перевагу над Америкою, доки Америка не дійшла враз із грандіозним зростом майна до нинішніх велканських впливів.

І ще одно інтересне для нас. Коли переглядати статистику росту американських засобів добр, то уваги гідним повинно бути передовсім для нас те, що до збогачення Америки причинилася не так хліборобська продукція, як куди краще промислова, яка зростає там доходами майже в трое скорше від хліборобської. Дякуючи безупинним удосконалюванням машинової продукції, що створила масовість, дешевість і доброту продукованого товару, а зокрема дякуючи удосконаленим комукомунікаційним засобам, дійшло там населення до найбільшого добробуту, який міг колинебудь в історії у якійсь державі повстати.

А в нас? Ми вже знаємо приріст доходів у Польщі. Але щодо нас, то не маємо даних у цьому напрямі. Одначе ми і без статистики бачимо, що для нашого села (а воно творить 85 проц. нашого народу) ще за великий і цей дохід. Ми пробували зібрати відповідні цифри з деяких сіл підльвівського повіту. Пригляньмося їм.

Ось село Зашків. На 308 господарств припадає їм усього 1520 моргів ґрунту, себ-то пересічно один морг на голову, коли рахувати пересічно пять душ на родину. Вже це одно говорить, як ма-

лий мусить бути річний дохід на голову в тому селі, коли знаємо видайність наших ґрунтів. Не вдалося ще дійти, скільки доходів мало те село поза хліборобством. Але маємо цифри з декількох господарств. В одному з і пів морговому господарстві провірено, що увесь річний дохід при молочній господарці разом з побічними зарібками виносив 1520 зол. З того треба було виживити в 1927 році шість осіб, так що річний дохід на голову виносив 253 зол. Приймім, що це пересічний дохід у всіх наших селах, хоч для всіх він буде за високий, а тоді маємо приблизний образ животіння нашого села. Очевидно нема й мови про те, щоби з того могло щось лишатися як ощадність або й на культурні потреби. З привички до нужденного животіння нема й бажання до культурного життя, до належного поступу в рентовности хліборобства навіть тоді, коли під боком болгари мають з тих самих моргів, до того винайнлених у трое більші доходи. Ми бараболяний нарід.

Не богато краще живе і наша інтелігенція. Господарських підприємців можна в нас на пальцях порахувати. Ця біднота й створила у нас рабську заздрість, підзорливість та охоту підкопати тих, що у них зростають доходи, тоді як наприклад в Америці вибирають саме таких людей на провідні становища, бо, мовляв, вони вміючи на свому господарити, зуміють також за суспільне добро подбати.

Ми не є господарською суспільністю. Нема ще й досі у нас замилування до господарських питань. Інтелігенція відірвана від господарського життя та закопана в теоретичні міркування. Побут між народом був і є у нас ще й досі свого роду модним, звичайно вічевим святом. Тому не диво, що ми дали собі в минулому вирвати з рук цей господарський козир, і зійшли з ролі творчих господарів до ролі критиків, тих, що борються за краще майбутнє словами, не ділами, що уважають геройством терпіти за пустословні нераз декламації, що будують надію на краще майбутнє на блудах противника, лишаючи у його руках реальну працю. На жаль цей гріх покутує в нас і досі.

Такий стан міг би допроваджувати й найкращі одиниці до песимізму, вбивати надію на успіхи в праці, колиб не свідомість, що народня душа потрясена останніми подіями до самих глибин, збудила в собі жадобу до кращого життя, до господарської підприємчивости.

Річ у тім, що в цьому напрямі українська інтелігенція стала завдяки власній господарській ініціятиві взразком для наших мас населення. Це необхідне в той час, коли гасло господарської перебудови, удосконалення методів продукції і виміни захоплює щораз дальші круги наших продукуючих мас. Теперішне покоління нашої інтелігенції не сміє в сучасний мент прогайнувати хвилі, якщо направду має сповнити свою місію будівничого нашого госп. життя в усіх його ділянках. Бо кожному ясно, що поправа нашого господарського життя є найважнішим наказом хвилі.

М. Творидло.

Погляд Мекдональда на будучність Европи.

Льондонська недільна ґазета „Санлей Діспеч“ опублікувала велику статтю Мекдональда про те, як буде виглядати світ через десять літ. В цій статті Мекдональд між іншим пише: „Нема ніяких причин, чому до 1940 р не повстали би Злучені Держави Европи. Я гадаю, що є мало виглядів на те, щоби Злучені Держави Америки до того часу прилучилися до Ліґи Націй. Десять літ тому Англія й Америка дійшли до порозуміння щодо старої спірної справи про свободу морей і це доведе нас до другого американсько-европейського союзу“.

Бріян обвинувачує Австрію, що вона не роззброїлась.

Французький міністр закордонних справ
Бріян, як голова конференції амбасадорів, пові-
домив генерального секретаря Ліґи Націй, що лі-
квідаційний орган міжнародньої воєнної контролі
в Австрії звинув свою діяльність. До цього пові-
домлення Бріян додав великий лист, в якому
змальовує воєнне положення Австрії по скасу-
ванні контролі. Він звертає увагу Ради Ліґи На-
цій на те, що треба далі доглядати за тим, щоби
Австрія не виробляла зброї. „Контрольні органи
вказують на те, що Австрія завдяки своїй розви-
неній індустріяльній техниці та багацтву сирови-
ни протягом 6 до 8 місяців зможе зовсім добре
знову фабрикувати воєнний матеріял і прийти
з допомогою тій державі, яка буде просити цеї
допомоги. Австрія може, завдяки таємним созо-
зам утворити армію з 200.000 до 300.000 вояків.
Також істнує звязок між австрійським та німець-
ким ґенеральним штабами. Офіцери австрійської
армії мають ті самі уніформи, що німецької. Далі
істнує офіціяльний обмін між німецьким та ав-
стрійським ґенеральним штабом. Крім того у Ві-
дні істнує централя для торговлі зброєю. В Ав-
стрії є сім металюрґічних фабрик, які в разі по-
треби можуть виробляти воєнний матеріял".

З приводу цього справоздання віденська „Нає Фрає Прессе" пише, що треба хіба нічого не знати про сучасну Австрію, щоби висловлювати такі обвинувачення. А крім того це справоздання є просто глумом над Австрією. Воно твердить, що Австрія протягом восьми місяців могла би знову виробляти зброю. І ґазета ставить запит, чи будуть сусіди Австрії спокійно чекати на це аж вісім місяців, ті сусіди, що самі озброєні до зубів уже тепер. Чи буде чекати Італія, що має 334.000 сталого війська, а на випадок війни 3 і пів міліона, має 520 батерій і 4.3000 машинових крісів, чи буде чекати Чехословаччина, що має 140.000 сталого війська, 1 міліон 300 тисяч на випадок війни і 130 батерій?

Справа роззброєння.

Переговори між Англією та Америкою.

В анґлійських кругах гадають, що анґлійсько-американські переговори в справі морських роззброєнь почнуться вже в найближчих днях. Ґенерал Доз і Мекдональд без сумніву спробують протягом липня дійти до порозуміння в усіх технічних та цифрових справах, звязаних з морським роззброєнням. Ці приспішені переговори починаються особливими бюджетово-правними відносинами в Злучених Державах. Гувер на основі бюджетової практики мусить найпізніше 1. серпня зарядити будову пяти нових кружляків, або повідомити провідників політичних фракцій парляменту, що Англія готова в найближчих роках стримати будову нових кораблів.

Інтервенції в справі розкопування стрілецьких могил у Потуторах.

В суботу, дня 15-го червня 1929 р. інтервені-
ював з доручення Української Парляментарної
Репрезентації і Т-ва Охорони Воєнних Могил у
тернопільського воєводи посол Володимир Целе-
вич разом з послом д-ром Степаном Бараном, а
відтак посол Володимир Целевич з гром. Качмар-
чуком і проф. Никифором Гіряком у шефа де-
партаменту публичних робіт при воєвідстві інж.
Бурґельського. Посол Целевич представив вичер-
пуючо подійсний стан справи:

А саме дня 8-го червня ц. р. розкопано 4-ри
стрілецькі могили в Потуторах і перенесено стрі-
лецькі мощі до спільного гробу на воєнний цвин-
тар у Потуторах. Дня 12-го червня ц. р. розкопа-
но збірну стрілецьку могилу на горі Лисоні, хрест
забрано на постерунок поліції, а стрілецькі кости
перенесено на воєнний цвинтар. Це розкопування
перевів службовик воєвідства в асистенції посте-
рунку поліції в Потуторах. Замітне, що службо-
вик воєвідства не показав начальникови громади
у Потуторах ніякої повновласти до переведення
ексгумації стрілецьких мощів. Розкопування мо-
гил відбулавося проти волі, а навіть без відома
власників ґрунтів, на яких ті могили були поло-
жені. Слід підчеркнути зокрема, що могила на
Лисоні находиться на ґрунті, який є власністю
філії Т-ва Охорони Воєнних Могил. Всі розкопа-
ні могили находилися в упорядкованому стані,
огороджені, засаджені квітками і на кожному з
них находився хрест з відповідною написею. Не
повідомлено священика і ексгумація відбувалася
без відповідного Богослуження. Перевоження мо-
щів відбувалося так, що кости губилися по доро-
зі, а ескортуюча поліція не вважала доцільним їх
збирати. Коли посол Целевич і адвокат д-р Бем-
ко дня 12-го червня зявилися на постерунку по-
ліції у Потуторах і вимагали вияснень від служ-
бовика поліції Смотрицького, вмішався постерун-
ковий поліції і не позволив Смотрицькому уділю-
вати якихнебудь вияснень, заслонюючися урядо-
вою тайною. Не помогло й те, що д-р Бемко вика-
зувався, що він як голова Товариства, яке є вла-
сником ґрунту, де находиться могила на Лисоні,
має право знати, на якій підставі нарушено його
посідання. Посол Целевич вказав дальше, що
згадані події мають не тільки льокальне, але за-
гально-національне значіння. Спільна могила на
Лисоні є святістю цілого українського народу, бо
в ній находиться кости стрільців поляглих у бо-
ротьбі з російськими військами в 1916 р. При цьо-
му є вона памяткою одного з найбільше крівавих
боїв, які звели українські січові стрільці з рос.
армією. В цих боях згинуло стокількадесять
стрільців. Краєве Т-во Охорони Воєнних Могил,
наміряло поставити на горі Лисоні памятник. То-
му таке розкопання могил до живого порушує та
ображує національні та релігійні почування у-
країнського населення. Посол Целевич запроте-
стував проти згаданих подій, зажадав привернен-
ня могили на Лисоні до попереднього стану та по-
карання винуватців того вчинку. І тернопіль-
ський воєвода і шеф департаменту публичних ро-
біт, якому безпосередньо підлягають справи во-
єнних могил, заявили, що згадані події мали мі-
сце проти їх волі. Вони не видавали ніяких дору-
чень у справі розкопання могили на Лисоні. Оба
представники влади заявили дальше, що вони ро-
зуміють вповні занепокоєння серед українського
населення і що пороблять всі можливі заходи,
щоби стрілецькі кости з воєнного цвинтаря із по-
одиноких могил перенесено до спільної могили на
горі Лисоні, та що винуватці згаданих подій бу-
дуть примірно покарані. Зокрема шеф департа-
менту публичних робіт пояснив, що в Потуторах
був від воєвідства не якийсь урядовець, а стар-
ший робітник з відділу воєнних могил, який мав
доручення переносити кости, але тільки із запед-
баних могил до спільного гробу. Оба посли подя-
кували за інформації і обіцянки влади, та ще раз
вказали на потребу якнайскоршого полагодження
справи.

Право й кара.

Відомо, що в цивілізованім світі керує публичне життя право, яке, виходячи з інтересів цілого громадянства, народу, держави — карає поодиноку одиницю, що виломлюється зпід обовязуючих норм закону чи моралі. Але відомо також, що правна санкція наступає лише тоді, коли вилом зпід права є доказаний, коли стверджено злу волю одиниці порушити право, чи сконстатовано насильство над правом.

Скаля нарушення права є безмежно широкою; тому й скаля кари є теж ріжноманітною. Отже, коли маємо до діла з фактами порушення одиницею права й певного її укарання — ми психольоґічно приймаємо конечність кари, реагуючи часами на невідповідний вимір справедливости, який може бути за низьким, коли має бути високим, або за високим, коли має бути низьким.

Але, коли стрічаємося з фактами укарання одиниці без доказання його провини, або ще більше, коли являємося свідками підтасовання певних фактів цій одиниці, що не мали місця, в цілях її нищення задля побічних мотивів, — тоді наше почуття права до живого порушується, бо не усвідомлюємо собі не тільки **конечности** карної санкції, а, взагалі, можливости якого-небудь укарання.

Нині, ми занадто часто маємо до діла з подібними фактами і слабко на них реагуємо. Але це не значить, що **не повинні** на них реагувати.

Навпаки, ми не можемо проходити попри них мовчки, бо може витворитися система, що унеможливить життя у цивілізованому громадянстві — всім взагалі, а нам, українцям, зокрема і що входять тут у гру інтереси живої й думаючої людини, а не мертвої річи.

Тому справа адміністративного укарання українця-кравця з Колок, Луцького пов., яка вже порушила громадську опінію на Волині, набирає засадничого характеру.

Ф. ФЕДОРЦІВ.

Наш літній осередок.

Один день у Черчі.

Коли мин. року я покидав Черче, маленьку-льокально-примітивно купелеву місцевість в рогатинському повіті, вірив я твердо й непохитно, що за рік воно буде основно змінене. Бо Черче справді варта того, щоби йому присвятити більше уваги, щоби його вивести зі сліпої вулиці і перетворити в наш літній осередок. Всі дані є до того. Сірчані й боровинові купелі, питні води, помітна культурність села, чисто українська околиця, близькість повітового міста (Рогатина), осереднє положення Черча між Львовом, Станиславовом і Тернополем. Треба було тільки більшого зацікавлення цею місцевістю та її природними лічничими засобами з одного боку наших лікарів, а з другого громадянсько-фінансових чинників.

І справді Черчем зацікавилося в першу чергу наше лікарське Т-во, а опісля й громадські чинники. Створений Ініціятивний Комітет під проводом през. д-ра Костя Левицького щасливо повів організаційно-підготовчу працю. У її висліді в дні 1. березня ц. р. відбулися установчі збори спілки „Черче-живець" з основним капіталом понад 14.000 дол. (враховуючи в те й вкладову участь черчанських спільників-піонірів), які покликали до життя Надз. Раду під проводом проф. д-ра М. Паньчишина.

Надз. Рада негайно призначила Управу (інж. А. Король, д-р Т. Бурачинський, ред. Л. Лепкий і дир. П. Біґус), яка зразу взялася до широко закроєної акції, щоби Черче двигнути на вищий ступінь розвитку. На жаль, на перепоні тому була затяжна зима, що продержалася до кінця квітня. Перед Управою накопичувалися нові завдання, а час на їх здійснення був такий короткий, що частину з них мусілося відкласти на найближчий рік, тимчасом здійснюючи тільки частину з них, приготовляючи все найпотрібніше до відкриття сезону. В першу чергу Управа була змушена зрезиґнувати в цьому році з повного впорядкування питних джерел, яка то праця вимагає довшої дослідчо-наукової підготовки. Питні джерела постановлено впорядкувати тільки в найголовніших зарисах, щоби їх зробити догідними до публичного користування в цьому сезоні. Всю увагу звернено на краще випосаження купальні, на розбудову боровинового відділу, на будову палатки (курґавзу), сплянтування 4-морґової площі і на поборення помешканевих й апровізаційних труднощів.

На день 9. ц. м. призначено відкриття сезону в Черчі. Так щонайменше проголошено було в пресі. Не випускаючи Черча з области свого зацікавлення, постановив я на місці ствердити, як далеко посунулася його розбудова, що там нового й гідного уваги. З тією метою дня 13. ц. м. відвідав я Черче.

Йдучи зі стації Потік (2 км. до Черча), вже здалека кинувся мені у вічі величавий (як на Черче) будинок палатки, що яскраво відбивав у сонячних проміннях своєю етернітовою покрівлею. Зближаючись все ближче до купелевої установи, то тут-то там, зустрічав я одинцем перших лікуванців. Та зустріч з дійсністю переконала мене, що хоч зміни на краще є значні, хоч установа виходить вже з рямок примітивізму, то Управа може трохи поспішилася з відкриттям сезону в дні 9. ц. м. щонайменше на кілька днів. В дні мого приїзду будівельні роботи ще не були скінчені, впорядкування площі — щонайменше — в 1/4 ще не викінчене, сітка довкруги неї ще не затягнена. В дні мого приїзду вперше пущено в рух машиновий відділ і видано перші купелі.

Беручи на увагу короткий час і великий обєм ремонтово-будівельної і впорядочної праці, все те є зрозуміле. Однак, на перших лікуванців, які Черча й розбудовчих умов не знають, це могло зробити трохи депримуюче враження. Тому — на мою думку — краще було відкласти відкриття сезону до 20. ц. м.

Кожному новоприбулому, а головно минулорічному лікуванцеві Черча (який скорше добачує розмір змін), кидається у вічі гарний і
зручний будинок палатки, будований за плянох
і під кермою інж.-арх. Евг. Нагірного. Всі чо-
тири фронти будинку розвязані дуже зручно.
Полудневий фронт з верандою, звернений в
напрямі піль. З веранди входиться до великої
й високої, незвичайно ясної салі, яка має два
завдання: сповнювати функції їдальні й концер-
тової та забавової салі (вечерами). Одно вглуб-
лення салі призначене на кіоск, а друге (про-
тилежне) на буфет. В напрямі купальні (другий
головний фронт) розстелюється крізь велик
вікна перспектива на квітниковий город, який
замикає собою купальня. На купально-напрям-
ному фронті маємо легко балюстрадове підви-
щення для музики. На правому боці салі мі-
ститься касино, лікарський кабінет і фризієрня
По лівому боці находиться кухня з приналеж-
ностями. На першому поверсі містяться кімна-
ти для гостей (8 кімнат), невеличкого обему
але дуже приємні з широким горизонтом на
мережку околиці. Саме підчас мого побуту ві-
булося малювання палатки і вставлювання ві-
кон. Можна сподіватися, що в часі між 22. і 25
ц. м. палатка буде викінчена і доведена до пов-
ного ладу та віддана до користування гостей-
лікуванців.

Між палаткою і купальнею простягається
2-морґовий город-квітник з новозаятими до-

її й оповідаю ширшому загалови українського громадянства.

Мешкає в м. Колках з дня народження **Трифон Будецький,** людина чесна, совісна, працьовита, але маюча ту „ваду“, що цікавиться громадськими справами — просвітянськими, кооперативними й самоврядовими.

За цю цікавість Будецький навіть посидів у тюрмі, бо був час на Волині, коли переведення культурно-національної праці уважалося за „комунізм“...

Звільнившись з вязниці, Трифон Будецький став дмухати на воду. Зогляду на те, що покарано його за просвітянські справи, став дмухати на просвітянські справи.

Працює відтак в кооперативі. Але більше ходить до місцевого постерунку поліції, ніж має можливість працювати. Уступає, зрештою, з правління кооперативи.

Працювати зачинає, як радний „ґміни“ (волости). І тут росповчинається його правдиве нещастя. Волостю неподільно кермує ославлений на Волині Маєрський, якого населення охрестило „волинським воєводою“ — так абсолютною була його влада. Маєрський хутко збагнув основні напрямі вищих чинників щодо „розвязання“ українського питання: Він організує український хор Наумова, який виступає в Луцьку й по-за Луцьком на всяких офіційних урочистостях, переводить поляка на голову філії „Просвіти“, переводить „санацію“ кооперативи, росповсюджує „Народній Вістник“, а потім „Українську Ниву“ і т. д.

Трифон Будецький знов ходить на постерунок поліції, знов у нього відбуваються труси, а коли він, як член ревізійної комісії, констатує непорядки в грошовій господарці, що змушує Маєрського до зложення димісії, — стає вже п. радному гаряче.

Дістає він, передовсім, лист від „Української Військової Організації“, в якім йому дякують за подані інформації, дають поради щодо дальшої праці, та радять приготовити зброю. Будецький негайно їде на постерунок поліції й після великої суперечки комендант погоджується списати що-до цього протокол. Хоч лист був писаний по українськи, але ортографія не була українською.

Провокація очевидна. Варто лише пригадати характеристику УВО, зроблену зі сеймової трибуни мін. Складковським „як найбільш законспірованої організації“, щоб зрозуміти, що така організація не буде пересилати свої листи поштою.

Пятигодинний трус, зроблений після цього, не дав нічого. А однак зроблений кілька днів пізніше новий трус дав дві рушниці, що лежали під ганком, який є відкритий і **виходить на вулицю,** себто не є інтегральною частиною помешкання, за яке може власник відповідати в **кожній хвилі,** тим більше в ночи.

Однак, роспорядженням луцького повітового старости за незаконне переховання зброї укарано Будецького на **один рік вязниці.** Підчас мойого перебування у Колках, саме підчас першого трусу, до мене звернувся Будецький за допомогою. Не виглядав він на бойовика. Признаки довгих прикрощів були на ньому. Молодий, але напів зломана людина.

Затягнув опінію у всіх місцевих колах. Випала якнайкраще. Звернувся я до п. старости в цій справі, але виніс враження, що нічого з моєї інтервенції не буде. Сталося гірше, ніж міг я гадати. Бо, взагалі, не можу уявити собі так високої адміністраційної кари. Ці кари дуже легко можуть спаралізувати ціле життя, бо ґанків і стрихів на Волині аж забагато. Не можу також позбутися гнітючого враження, що тут конфлікт з правом не мав місця, що відогравали при тім ролю цілком побічні цілі, що занадто кидаються в очи провокаційні моменти, як лист УВО, який сам п. староста схарактеризував, як підозрілий і т. д.

В таких умовах кара є без унаглядненого нарушення права, що є всім очевидне. Така кара не тільки не дає сатисфакції справедливости, а її захитує. І тоді громадське сумління ставить питання: „за що укарано людину — й до тогож так суворо, нечувано суворо, бо чи не перший випадок такої кари трапився це в Польщі?“

Що-правда, Будецькому прислугує право відкликання. Але це формальний бік справи. Є, однак, моральний бік справи, який в культурному громадянстві має куди більше значіння, як написані й неоформлені вищі моральні цінности — **imponderabilia**— є вищими від писаних і оформлених норм права.

Порушено наше почуття справедливости, чести, порядности, людяности, кинуто людину в пропасть ненависти до заподіяної кривди, зломано совісного чоловіка.

А тому, що не хочемо, щоби справа Будецького стала „побутовим явищем“ — забираємо в його справі голос, зазначуючи, що такі кари є дуже небезпечні.

Олександер Ковалевський.

рiжками і кльомбами. Доріжки вимагають ще деякої виправки. Купальня наново помальована в середині й поділена на дві кляси (І і ІІ). Ліве її рамя розбудував інж. П. Волосенко на окремий боровиновий відділ (6 боровинових кабін і 2 кімнати на оклади), випосаживши його в можливі технічні догідности.

Одночасно обтягається купелеву площу (понад 4 морги) дротяною сіткою, вставляється залізні віздові ворота, будується містки в запрямі джерел, влаштовується дієтичну кухню, комплетується персонал, підготовляється помешкання, словом: робиться все можливе, щоби впорядкувати Черче на прийом якнайбільшої кількости гостей-лікуванців та зробити його одним з перших наших літніх осередків. В недалекому ліску будується стежки й альтану (на випадок дощу). Думаю, що коло 25. ц. м. Черче буде зовсім упорядковане і готове на приняття значної кількости гостей. В половині липня, крім того буде готова окрема вілля з 32 кімнат.

Відвідувачі Черча будуть приємно розчаровані, коли порівняють сьогорічне Черче з минулорічним. Вони переконаються наглядно, що праця, послідовність й ентузіязм можуть дуже багато довершити. Коли в тому самому темпі щорічно поступатиме розбудова Черча, то протягом кількох літ буде воно одним із найсимпатичніших галицьких купелевих місцевостей. Тільки розбудовувати, уліпшувати, удосконалювати. Ясно, що в цьому роції Черче не зможе заспокоїти всіх вимог купелевих бувальців. Без сумніву, будуть ще деякі недостачі. Одначе ми повинні памятати, що не зразу збудовано Рим, а одночасно мати на увазі, що Черче — це єдина, наша рідна купелева місцевість.

Прімо де Рівера заповідає введення нового ладу в Еспанії.

Будапештенська газета „Аз Ешт“ публікує інтервю свого кореспондента з еспанським диктатором Прімо де Ріверою. В цьому інтервю генерал заявив, що диктатура є лише переходовим епізодом. Він тепер робить заходи, щоби злагіднити її. Він хоче виробити проєкт нової конституції й передати його на затвердження еспанської конституанти. Вона буде обговорювати цей проєкт в травні та вересні слідуючого року. Після того проєкт піде на всенародне голосування. Це голосування відбудеться на основі якнайширшого виборчого права. До голосу будуть допущені також жінки. Про основи нової конституції диктатор може покищо сказати тільки те, що одну половину парляменту будуть вибирати загальним голосуванням, а другу будуть вибирати інституції та круги станових установ.

Еміґраційні вісти.

За „Українським Еміґрантом“ подаємо жмуток відомостей, що торкаються сезонової й осінної еміґрації в Европі і за морем.

Реєстрація робітників до Франції.

Державні уряди посередництва праці переводять реєстрацію рільних робітників (мущин і жінок) до робіт у Франції. В днях від 11. до 19. вже переведено таку реєстрацію в державних урядах посередництва праці в Ліску, Самборі, Раві Руській і Львові, Стрию, Станиславові і Коломиї. Дня 11. ц. м. відбудеться реєстрація в Добромилі, а 22. ц. м. в Любачеві. Реєстрація в держ. уряді посередництва праці в Перемишлі та на території тернопільського воєвідства відбудеться пізніше, мабуть в липні.

Умови праці наших еміґрантів у Франції є — як відомо — важкі, а заробітки невеличкі

Іміграція до Канади в 1928 р.

По обчисленням іміграційного уряду в Оттаві в 1928 р. прибуло до Канади 166.782 еміґрантів. В тому з Вел. Британії прибуло 55.848 душ, зі Зединених Держав 29.933, з упривілеєних европейських країв 28.436, а саме: з Німеччини 13.664, з Данії 3.732, зі Швеції 3.424, з Норвегії 2.241, з Фінляндії 3.674, з Франції 675 і з Ісляндії 26. З інших европейських країв т. зв. небажаних прибуло 53.092 еміґрантів, в тому **16.039** українців, 8.319 поляків, 6.265 мадярів, 4.438 словаків, 3.532 жидів, 2.890 Юґословян і 1.785 литовців. Решта іміґрантів припадає на інші народи. Українці творять 10 проц. всіх іміґрантів і займають третє місце по еміґрантах британських і американських.

З життя одної української кольонії в Бразилії.

Життя в кольонії Антоніо Олінто розвивається гарно. Є там українська школа, до якої ходить 73 дітей. Учителює п. Ір. Рева. Кількість членів збільшується з кожним роком. В березні н. р. засновано там Т-во „Просвіта“. Належить до нього до 50 членів. Головує в ньому Ілля Вонс, заступником голови є М. Козак, а секретарює Г. Висоцький.

Справа нашого театру.

Загальні збори „Кооперативи Український Театр“ у Львові.

Дня 17. ц. м. відбулися загальні збори „Кооперативи Український Театр“ у Львові. Із загального звіту Управи присутні довідались, що за минулий рік значно зменшився зріст членів цієї установи; пояснити це треба тим, що з хвилиною, коли новий закон заборонив кооперативі єднати при всіх своїх завданнях функцію позичкового товариства, багато осіб, які стали членами кооперативи тільки тому, щоби користати з позичок, тепер відпали. Паралельно з цим ослаб також рух у відділі театральнім (випозичування гардероби, пєс), тому, що вже на провінції при деяких філіях „Просвіти“ повстали випозичальні театр. гардероби, які заспокоюють потреби численних аматорських гуртків.

Наші аматорські гуртки, здебільша сільські, відчувають сильну недостачу нових пєс, а старі мають уже в себе. Не диво, що кооператива продала зі своїх книжок усього на 588 зол., а партитур на 843 зол.

Трупа, що виступала минулого року під фірмою „Кооперативи Український Театр“ була під дирекцією Йосифа Стадника. Одною з важних матеріяльних основ цього театру буль теж підмога львівського маґістрату у висоті 5.000 зол. У той час, коли місто Львів, яке збирає податки з усіх своїх громадян, дає понад мільон золотих на субвенції міським театрам, наш театр дістає від нього таку жебрацьку лепту, що він не в силі був би вдержатись нею навіть одного місяця. Взагалі недостача відповідних матеріяльних підстав є першою причиною теперішньої театральної скрути.

Театр, не маючи фондів, бється мов риба об лід і всі його зусилля йдуть на те, щоби актори могли заробити на насущний хліб якоюнебудь виставою. Тому, що цей театр приневолений майже весь рік мандрувати з місця на місце, мов циганський табор, він не в силі підготовити кращого репертуару, а репертуар, який має для малих містечок і сіл, зовсім непідхожий для більших міст, а головно Львова. Театр підчас свого львівського побуту не має ще й другої необхідної умовини для свого нормального розвитку: відповідної сцени та салі. Саля та сцена „Музичного Т-ва ім. Лисенка“ у Львові не була будована з думкою, що вона має бути призначена на театр і її сцена є з технічного погляду мукою для режисера, акторів і глядачів, що бачуть навіть підчас вистави всі її хиби.

Дискусія на вчорашніх загальних зборах ішла у всіх можливих напрямках: якими способами зарадити би теперішній кризі нашого театру. Зборами проводив голова Надзірної Ради радник Дрималик. Після справоздання У. прави та секретаря голос забирали: радн. Стефацький, радн. Будзиновський, о. Н. Застирець, п. Петренко, артист Блавацький, ред. Федорців, Л. Лепкий, д-р Ничка, дир. Вишневський та д-р Рудницький.

Промовці піддавали різні проекти як поправити долю артистів і розбудити запікавлення до театру серед нашого громадянства. Майже всі годились в одному пункті, а саме, що Львів повинен би за всяку ціну мати власний театральний будинок, а наш театр не повинен переривати своєї дотеперішньої великої виховної праці, головно між нижчими суспільними клясами, спрагненими рідної пісні та рідного слова. У дискусії на цю тему, що часто переходила у царину чистих побажань та неосяжних проектів, торкнулись також болючої справи народньої теперішньої театральної площі при вул. Льва Сапіги, що від довгих літ лежить відлогом і жде надаремне на будинок проектований у передвоєнній добі. Фондів, збираних роками на цей театр, здевалюувались підчас літ економічної катастрофи, як неодно велике майно пере-

коване в банках. Зібрати нині такий фонд, як перед війною, це був би не легкий тягар для нашого громадянства і так уже обложеного ріжними національними жертвами. Одночасно львівський магістрат, покликуючись на дотичний австрійський закон, заявив уже двократно, що не зможе дати дозволу на будову театру у такім близькім сусідстві костела. Томуто вже не від учора повторювали думку, щоби цю площу заміняти на іншу, або продати її з метою будови, хоча би скромної театральної будівлі, на іншому місці. Рішаюче слово в цій справі може мати ще передвоєнний комітет будови театру, який досі істнує і опікується цією площею.

Найближчою актуальною театральною справою є ведення театру кооперативи у Львові на найближчий сезон 1929/30. Театральна кооператива у Львові ввійшла у тісне порозуміння з театром ім. Тобилевича у Станиславові, якого трупа доповнена найкращими артистичними силами з інших наших театрів, має заспокоїти одночасно потреби громадянства у Станиславові та у Львові. Тому, що провід цього театру спочиває в руках такої людини, як дир. Вишневський, що на перше місце ставить мистецькі домагання, є вигляди, що театр не розчарує нашого громадянства, яке в останніх роках сильно збайдужніло для своєї сцени.

Ріжні проекти та бажання, висловлені на загальних зборах „Кооперативи Український Театр“ передано для обдумання і можливого переведення в життя Управі та Надз. Раді цієї кооперативи, якої члени поінформовані про наші обставини та засоби зможуть спокійно розглянути реальні можливости деяких проектів і внесків.

При розділі зисків (650 зол. 77 сот.) загальні збори призначили по 135 зол. на оселю для українських робітників пера в Ямнім і на будову дому українського актора, 25 зол. на викуп площі під український город у Львові, а решту приділили до резервового фонду.

До чого зміряє Мекдональд.

Париська преса дальше займається Мекдональдовою статтею в „Сандей Таймс“. Виступ його вважають продуманим і твердять, що бажає в богато справах ділати на власну руку. Так Мекдональд хотів би прискорити дебату над ревізією договору в справі національних меншостей.

Штреземан у Бріяна та Поанкаре.

Дня 19. червня приїхав у Париж мін. Штреземан. Бріян видав сніданна в його честь. Були теж міністри й вищі урядовці з Ке д' Орсей та Вільгельмштрасе. Бріян і Штреземан розмовляли вже й перед сніданком. Поанкаре год. після сніданку сказав, що призадумувалися над кращими умовинами, в яких можна би почати розмови на тему введення в життя пляну знавців. „Берл. Цтг. ам Міттаг“ пише, що Штреземан іще в Мадриді дав Бріянові зрозуміти, що для Німеччини вступною умовиною для ратифікування Юнґового пляну є негайна евакуація Надренії і полагода справи басейну Саари.

Демарш м. антанти до Мадярщини.

18. червня в Білгороді відбулася нарада мін. закорд. справ СХС. Марінковича з чсл. і ром. послами. Рівночасно відбулися конференції в Букарешті та Празі між міністрами закордонних справ і послами держав м. антанти. Розглядали справу нового демаршу до Мадярщини. Мадярський посол у Білгороді був у мін. Марінковича. Також італ. пос. Дальджі відвідав Марінковіча.

Кляра Цеткін кинула СРСР.

Кляра Цеткін вернула у Берлін. Останніми роками, хоч була вибрана до райхстаґу, жила постійно в Москві. Ненадійний виїзд із Москви, де в її честь називали козацькі полки її іменем, пояснюють непорозумінням із Сталіном і керманичами комінтерну. Здогадуються, що виїзд старої ком. піонірки з СРСР. означає остаточне її зірвання з більшовизмом.

Король Фуад їде до Анґлії.

У Льондоні роблять приготування для гостини короля Єгипту Фуада, що після короткого побуту в Німеччині приїде на довше до Анґлії.

Відложили підвишку залізн. оплат.

Аг. Всх. повідомляє, що підвишки тариф на польських залізницях не буде перед 1. жовтня. 1929. Невиключене теж, що не буде ніяких змін до 1. січня 1930 р.

Перед розправою б. мін. Чеховича.

У пятницю буде госп. засідання держ. трибуналу в справі речниця публ. розправи б. мін. Чеховича. Кажуть, що розправа відбудеться щойно після ферій. Одначе президент держ. трибуналу поробив заходи, щоби розправа відбулася 26. червня. Розправа потреває з три дни.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87 50—8·88 00, канадійський долар 8·80 00—8·80 50, чеська корона 0·26·40—0·27·60, австрійський шілінґ 1·25·25—1·25·50, румун. лей 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·80, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінґів 43·50 00—43·80·00, радянський червінець 17·50—18·00.

Золото: 20 корон 36·35·00—36·60·00, 20 франків 34·20·00—34·50·00, 20 німецьких марок 41·25·00—41·80·00, 10 російських рублів 46·00·00—45·00·00.

Срібло: Австрійська корона 0·62·90—0·63·00 5 австрійських корон 3·25·00—3·35·00, австрійський фльорен 1·65·00—1·67·00, російський рубель 2·60·00—2·70·00, копійки за рубель 1·30·00—1·35·00.

Збіжа.

Пшениця двірська 44·50—45·50, пшениця селянська 00·00—00·00, жито галицьке 25·00—25·50, ячмінь галицький броварняний 00·00—00·00, ячмінь на пиво 20·50—21·50, ячмінь пастівний 00·00—00·00, овес галицький 22·50—23·00, кукурудза румунська 32·75—33·75, бараболя промислова 0·00—0·00, фасоля біла 00·00—000·00, фасоля колірова 00·00—00·00, фасоля краса 00·00—00·00, горох пів-Вікторія 49·00—54·00, горох пільний 35·50—37·50, бобик 25·75—26·75, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 30·00—32·00, сіно солодке краєве прасоване 7·00—10·00, солома прасована 4·00—5·00, гречка 31·00—32·00, льон 65·00—67·00, лубінь синій 25·00—26·00, ріпак озимий 00·00—00·00, мука пшенична 40 прц. 00·00—00·00, мука пшенична 65 прц. 75·00—76·00, мука житна 70 прц. 47·00—47·00, грисік кукурудзяний 00·00—00·00, мука кукурудзяна 00·00—00·00, отруби житні 14·25—14·75, отруби пшеничні 15·50—16·00, крупи гречані 60·00—62·00, пшоно 00·00—00·00, крупи ячмінні 43·00—44·00, пенцак 42·00—43·00, просо краєве 00·00—00·00, макухи льняні 45·00—46·00, конюшина краєва 000·00—000·00, мак синій 120·00—130·00, мак сивий 90·00—100·00.

НОВИНКИ

— ПОЧТОВІ СКЛАДАНКИ розсилаємо з нинішнім числом і просимо Вп. Передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплата на липень виносить 5 зол.

— З нашого театру. У доповненні до справоздання зі загальних зборів „Кооперативи Український Театр“ у Львові слід додати вістку, яку дістаємо в останній хвилині, а саме, що на режісера цього театру, якого директором є п. К. С. Вишневський, заанґажовано п. Хведіра Соколовського, бувшого артиста театру „Літературно-мистецького гуртка“ в Петрограді. П. Соколовський виїжає вже нині зі Львова до Станиславова, де починає негайно підготовку нового репертуару з трупою театру ім. Тобилевича, яка буде доповнена новими найкращими нашими акторами.

— Свячене на Замарстинові. В неділю, дня 9. червня 1929 р. відбулося в читальні „Просвіти“ на Замарстинові свято „Свяченого“, яке зібрало в домівці читальні богато місц. громадян і гостей зі Львова. У святі взяли участь представники місцевих товариств та делегати львівських політичних, культурних та спортових організацій. Після посвячення трапези привитав свято гарною промовою о. декан полк. д-р Іван Озімкевич. Після цього промовляли д-р Олександер Марітчак, о. сов. Туркевич, гром. Вороняк, студ. Головяк, Білостоцький, Сторожишин, Когут та інші. У святі брала участь місцева вишколена орхестра на дутих інструментах. Кожні такі сходини зміцнюють звязки між нашими громадянами з центру міста і громадянами Замарстинова, які організують себе щораз краще.

— Европеїзація Львова. Міська рада почала переговори з одною чужинною фірмою, яка пропонує відсвіжити Львів новими вулицями, не з каміння, яке вилізає або з дерева, що западається, а асфальтом. Для всіх, що мають авта або часто їздять ними є це весела новина.

— Ще один комісаріят дістане Львів нарівні з Варшавою, Лодзею, Краковом і Білостоком. Буде це комісаріят для боротьби з контрабандою. Яких товарів? — невідомо. Імовірно всіх заборонених. Нелегка служба.

— Дахи проти пожежі хоче поширити по селах державний „Банк Рольни“ в Варшаві і давати на них позички. На цю ціль призначив він 5 міліонів зол. З кредиту можуть користати селяни безпосередньо від згаданого Банку або через кооперативи та громадські каси. Нові дахи мають бути з такого матеріялу, що вогонь їх не береться.

— Залізнича катастрофа. У Здолбунові наїхав вантажний поїзд на особовий, що стояв на стації. 6 залізничників убитих, кількох тяжко ранених, кілька жінок дістало нервового струсу, 20 ваґонів розбитих. Причиною катастрофи необережність будника, що не знав нового розпису поїздів.

— Великоміські мантії. Дістати нині посаду без протекції важко. Знав про це слабовитий швець, Радонь, з Лонтовні і тому зрадувався, що познайомився з двома залізничниками зі Львова, Кравчинським і Слепанським, які обіцяли йому місце при залізниці у Львові. А що на такі заходи треба грошей, Радонь радо продав частину ґрунту і взяв позичку, щоби дати їм 700 зол. на оброблення впливових осіб. Згодом дістав від них телеґраму і приїхав до Львова особисто переконатись, як стоїть справа. Оба посередники в протекції завели його до одної „інспекторової“, а потім до ресторану, де він чув, як вони розмовляли про його справу з ріжними радниками. Ці офіціяльні заходи з його „участю“ тривали кілька днів і велись здебільша по ресторанах. Кошта покривав Радонь, кандидат на чудесну посаду. Врешті дістався він на Підзамче, але не на кондуктора, а на залізничного денного робітника. Надвигавшись цілий день, вечором довідався, що на таку посаду приймають кожного з вулиці. Далі довідався, що інспекторова, яку він відвідав, була жінкою звичайного носія, а телефоном можна розмовляти і з самим президентом, коли він не є з нами получений. Його протектори грошей йому не вернули, а придумали всю цю історію з хронічної спраги, яку заспокоює лише алькоголь і то на чужий кошт.

— Ріжні вістки. Французьке міністерство закордонних справ повідомляє, що в найближчому часі видасть дипльоматичні документи з історії війни 1870 р., які розяснять основні причини франко-німецького конфлікту. — У Парижі помер член Академії Наук Леон Лінде в 72 р. життя; він був професором Господарського Інституту і відомий своїми дослідами над змією рослин. — Румунський уряд підготовляє проект реформи університетів, щоби надати їм широку автономію та продовжити літа студій з одним підготовчим роком до них. — Китайський (нанкінський) уряд рішив зорганізувати в Пекіні 1931 р. міжнародню виставку з нагоди 20-ліття республики. — Італійські водолази вже 10 днів шукають на дні моря біля Бреста золота та срібла, що пішло на дно в травні 1922 р. разом з пароплавом „Єгипет“; покищо не найшли й самого корабля, який імовірно занесли підводні течії далеко. — Японський вулькан Комаґатаке почав знову вибухати і знищив два села. — У Веллінгтон (Нова Зеляндія) землетрус знищив багато домів і вбив кільканацять осіб. — В горішнім і середнім Єгипті ширится пошесть чуми. — 12-літній американець, Річард Майльс з Атлянта, перейшов по черзі 12 операцій і почуває себе добре; невідомо, чи більше подивляти тут треба силу його організму чи силу науки.

— Світовий спорт. Змагання в ситківці за мистецтво Франції закінчились математично-точною перемогою Рене Лякоста, який виграв у пів-фіналі з Уіліямом Тілденом, а в фіналі з Боротрою. Боротра вниелімінував чемпіона світа Гоше і американця Гунтера. У „даблі“ першенство здобула пара Лякост-Боротра, побиваючи не менше чільних своїх земляків Гоше-Бруніон. У „сінглі“ дам Еллен Віліс не мала суперниць. — Змагання в копанім мячі між Німеччиною і Шотляндією в Берліні закінчились ровіграною 1 : 1; 45.000 осіб приглядалось грі. — Матейка, передовий австрійський тенісіст побив у Мангайм Фішера у відношенні 6 : 1, 6 : 3, 8 : 6, а в пів-фіналі Фруатсгайма. — Віденська спортова преса повідомляє, що чемпіон світа професійної ситківки Карло Кожелюх, переходить до табору аматорів, а це сильно збільшило би шанси Чехословаччини при змаганнях за „Дейвіс Кап“ і вирішило би остаточно питання, яким цікавляться спортовці: хто кращий грач: Кожелюх чи Лякост. Прохання Кожелюха стало предметом дискусії не лише в союзі теннісістів, але і в міністерстві внутрішніх справ. Чеська преса ставить з цього приводу справу так: „Чому нашому Кожелюхові не вільно того, що вільно французові Фере?!“ — Ситківкові змагання професійних грачів у Берліні дали перемогу Кожелюхові, який виграв проти Наґоха 4 : 6, 6 : 1, 6 : 0, 9 : 9.

— Каріера сина Пшибишевського. Професори музичної консерваторії в Москві вибрали директором Болеслава Пшибишевського, сина відомого польського письменника. Видко, що син Станислава Пшибишевського, який залюбки імпровізував на фортепяні, унаслідив по батькові музичний талант.

— Цікавий процес артистки. В Берліні розпочався цікавий цивільний процес. Артистка Фріці Масарі заскаржила видавництво славного ка Маєра за те що в новому виданні свого

словника подано фальшиві дати її уродження. А саме в статті про Масарі подано, що вона вродилася в Чехії в 1874 р., тоді, як вона мала вродитися у Відні в 1882 р. У скарзі зазначено, що для артистки невірне прибільшення її віку на 8 літ означає велику матеріяльну шкоду. Тому вона домагається справлення у словнику хибних дат. Тепер суд має рішити: яка є ціна відшкодування за доданих 8 літ жінці, якої молодість є звязана з її карієрою.

— **Білий крук.** Мадярський міністр освіти Клебельсберг брав участь у загальних зборах видавців у Будапешті, з нагоди 50-ліття цієї організації. Там сказав він у промові одно сміливе слово: урядова цензура на Мадярщині вбиває духовий розвиток і всякий літературний порив. Де вона не вбиває їх? Але де є такі члени уряду, які сказали би це голосно?

— **Практична організація.** У французькім портовім місті Бордо, славнім винами, повстала розумна жіноча організація. Вона має на меті підшукувати для жінок, головно замужніх, працю лише на пів дня, так, щоби вони могли одночасно виконувати в другій половині дня свої домашні обовязки.

— **Жарти життя.** Чи дивується з нас хто нині, коли чує, що якийсь радник, лікар, або гімназійний учитель шукає жінки, але бодай з маленьким капіталом? Адже інакше не зможе покрити навіть коштів весілля та спальні, без якої ніяке подружа не може істнувати. Тому нема чого дивуватись сержантові з Пйорткова, Франціткові Нехцей, який не вважаючи на своє скептичне прізвище, вибрав собі жінку з великим віном. Його наречена показала йому щадничу книжечку на 400.000 зол. і така цифра переконала його відразу. Взяв наречену під паху і пішов з нею до костела, а на другий день узяв під паху щадничу книжечку і пішов з нею до почтової каси ощадности. Все лихо в тому, що Пйортков, мале місто і урядовець перелякався такої величезної суми. Побіг з книжечкою до свого директора, а тоді оба спільно ствердили, що жінка пана Нехцея не має в касі стільки гроша, скільки записано в книжечці. Вона дописала дещо до своєї ощадности. Не одно зеро, і не два, і не три, і не чотири, а повних пять. Бідолаха мала всього 4 золоті ощадности, а знала, що це за мало, щоби вийти замуж. Коли її візвали на поліцію, призналась до сфальшування і пробувала як стій умерти від йодини. Але не дали їй умерти і вона вже здорова. Суд візве її, щоби вона ще раз оповіла свою трагедію. Чи буде нею зворушений її муж, який був певний, що жениться з міліонеркою і вибачить їй разом зі суддею?

— **Неграмотність ріжних міст.** Міжнародне статистичне бюро в Гаазі видало порівняну таблицю неграмотности ріжних великих міст. Найменше неграмотних має Прага, бо всього 0,67 прц.; Відень має їх 2,04 прц.; Париж 3,36, Будапешт 4,76, Рим 10,90, Ленінград 13,81, Варшава 16,96, Москва 22,42, Букарешт 25,57, Лодзь 31,91, Київ 44,62 прц. Коли зважити, що таке місто, як Київ, перейшло за останніх 10 літ небувалий перелім від чисто-російського міста в напрямку зростаючої українізації, тоді ця сумна цифра стане більше зрозумілою.

— **Паперові капелюхи.** Кажуть, що ще цього літа ввійде в моду в Европі паперовий капелюх, вироблений японським промислом. 500.000 тузинів таких капелюхів уже помандрувало з Токіо до нас. Є це „панама", зшита з паперових ниток. Папір, з якого роблять ці капелюхи, є дуже своєрідний, тоненький і тривкий. Европейські капелюшники дістануть новий удар, бо останніми роками сильно поширилась між мущинами мода ходити в літі з голою головою. Ще рік-два і ця мода перейде на жіноцтво. Тоді можна буде сказати нашою народньою приповідкою: „Пропав капелюх!"

— **На чеському Карловому** університеті в Празі промувався дня 3. травня 1929 р. на доктора медицини Макогонський Дмитро з Грусятич, родом з Бібщан, пов. Зборів. 2275 1-1

З судової салі.

ВІДГОМІН ЛИСТОПАДОВИХ ДНІВ.

Українські студенти і студентки перед судом.

В середу 19. червня ц. р. переслухувано залі обвинувачених. Після їх переслухання стали зізнавати вже свідки. На салі знова лише кількох людей, бо поліція нікого без білету не впускає.

ЗІЗНАННЯ ОБВИНУВАЧЕНИХ.

Першого переслухано обв. *Жигмонта Процишина*, студ. прав, який до вини не почувається і до У. В. О. не належить. Про саму організацію (У. В. О) і ціль її знає лише з преси, яку мав нагоду в більшій мірі читати, бо працював через деякий час у ред. „Діла". „Сурму" деколи лише переглядав, яку підкидав йому невідомий післанець в коперті під двері його помешкання. Такою невідомою дорогою дістав обвин. Процишин в половині серпня 1928 р. цілий пакет „Сурми", який оставив невідомий осібняк на шафі в сінях. Про це оповів братам і залишив цілий пакет на етажерці. По кількох днях побачив вже лише 9 примірників „Сурми", які опалив. Інші, як виявилося пізніше при ревізії, запаковано разом зі старими часописами і паперами та перевезено на нове помешкання при в. Вроновських, куди батьки Процишинів перепровадилися з вул. Куркової. При ревізії 1. листопада поліція заквестіонувала в їх помешканні 24 примірники „Сурми", а з нею теж деякі інструкції, комунікати і брошурку п. з. „Мовчаливість" — які видала У. В. О. і які також підкинено з „Сурмою". Далі дав вичерпуючі і дуже докладні вияснення щодо своїх писань, а саме кілька поезій, новель, нарарисів і рефератів, з яких прокуратор повитягав деякі терпкі слова звернені супроти Польщі. Обв. каже, що всі писання писав, ще в гімназії, будучи ще дітваком і ніде їх не друкував. Одначе заявляє, що безпосередньою притокою до написання цих писань — це трильогія Сенкевича (головно „Огнем і мечем") і образливе та некультурне трактування його і взагалі українських дітей, які ходять до народньої польської школи, де всіх дітей українців називають „кабанами", „караїмами" і т. п. епітетами. Така була психольогічна підстава до виявлення своїх думок у формі літературних писань, які одначе тепер уважає „дітвацькими". До товариств ніяких не належав, крім „Пласту".

Переслуханий обв. *Осип Процишин* студ. прав теж до вини не почувається, бо до У. В. О. не належить і знає лише з преси про її ціль. „Сурми" ніколи не читав і побачив її щойно при ревізії. На поліції зізнав лише тому, що „Сурму" він дістав з іншими паперами невідомою дорогою, бо хотів молодшого брата Жигмонта, до того ще хоровитого вирятувати з тюрми. Але брат таки сам признався на поліції, що то він „Сурму" й інші папери одержав. Вияснює, що в своїм дневнику списував свої власні рефлексії і цілком не переписував цілих речень зі „Сурми", як про це підозріває його прокуратор.

Обвин. *Евген Сена*, студ. прав до вини теж не почувається і про У. В. О., до якої сам не належав, знає з преси. Вияснює яким чином знайдено в нього при особистій ревізії в дні 31. жовтня 1928 р. на залізничім двірці в Підгайцях кілька примірн. „Сурми", декілька відозв. Оповідає, що він приїхав 21. жовтня 1928 р. до Львова, аби прислухуватися викладам на університеті і хвилево замешкав в товариша в Академічнім Домі при вул. Супінського, а сам шукав собі помешкання. В дні 31. жовтня 1928 р. поїхав до дому, бо дістав залізничу знижку на університеті з нагоди польських свят „Задушок". Але на стації в Підгайцях його арештовано, знайшовши в валізці кілька примірників „Сурми". Обв. Сена не знає як вони туди дісталися, але їх вложено напевно йому до валізки в Акад. Домі підчас його неприсутности.

Вкінці переслухано ще обв. *Марію Конрадівну*, студ. Муз. Інст., у якої поліція мала заквестіонувати вибуховий матеріял при ревізії в дні 9. листопада 1928 р. Обв. Конрадівна до вини не почувається і до У. В. О. не належить та дуже мало знає про саму організацію, хіба з преси. Оповідає яким чином знайшовся в неї вибуховий матеріял і чому вона нині сидить на лаві обвинувачених. Каже, що вона учиться музики у Львові від 1924 р. Від вересня 1928 р. замешкала у п-ні Водзічкової при вул. Пелчинській ч. 2. Тут зголосилася до неї незнакома пані в дні 9. листопада 1928 р. біля 5 год. пополудни з незнакомим паном. Пані поспиталася чи вона є Марією Конрадівною. Одержавши притакуючу відповідь, незнакома пані сказала, що має до неї діло. Тому обв. Конрадівна попросила їх до свого покою. Тут незнакомий мущина представився їм, що він є гімназійним професором з Тернополя, звідки знає її батька, (який є в українській гімназії катехитом) і знає від її батька, що вона дуже гарно грає на фортепіяні. До неї зайшов з малим проханням, а саме переховати йому пакунок через ніч тому, що у Львові не має нікого знакомого. Обв. Конрадівна була настільки чемною, що не відмовила його проханню. Тому відчинила свою шафу, до якої хотів незнайомий джентельмен зложити свої річи перепаковуючи їх щераз у папір з пакунку. На прохання того мущини обв. Конрадівна сіла до фортепяну і почала грати а він тимчасом перепаковував річи з пакунку і складав їх до шафи. Обв. каже, що не бачила, що туди вкладав незнакомий мущина, бо дивилася в ноти, а до того цей мущина порався зі своїми річами за фортепяном. Якби була знала, що це вибухові матеріяли, то була би їх абсолютно не переховувала. Справді підчас гри чула запах бензини у своїм помешканні, яку мав переливати цей мущина до фляшок, як каже акт обвинувачення, але вона не знала, що це було. Каже, що біля 6-ої години вийшла з помешкання, попрощалася з незнакомими і пішла до своєї сестри до СС. Василіянок при вул. Длугоша. Тут довідалася від неї, що є проф. Брековича з Тернополя, через якого хоче сестра передати брудне біля до прання. Тому вернула разом зі сестрою до свого помешкання разом з кошиковою валізкою, до якої хотіла забрати біля. Але тут довідалася від пані Водзічкової, що в своїй шафі переховує вибухові матеріяли і що Водзічкова повідомить про все поліцію. Поденервована поїхала зараз до дому тому, що боялася, аби її тут не арештувала поліція. На стації в Тернополі арештовано її. Вияснює докладно, чому змінила свої зізнання на поліції, що про саму візиту незнакомого мущини, якого мала спрямувати до неї Дарія Герасимович, мала її повідомити Дарія Гординська і опісля мала прийти з цим мущиною до неї кажучи, що була на поліції дуже поденервована. Також вияснює докладно справу з мешком, який мала показувати служниці Філібівній в дні 9. листопада 1928 р. підчас гостини незнакомого мущини.

Після того приступлено до переслухання свідків.

ЗІЗНАННЯ СВІДКІВ

Св. Йосиф Будний, тайний агент поліції, заприсяжений зізнає, що в дні 1. листопада 1928 р. біля 6. год. вечером приказав йому надкомісар Мітленер інвігілювати помешкання обв. Кравцівної і Чижівної тому, що надком. Мітленер одержав довірочно відомість про те, що це законспірований льокаль УВО, з якого мають виносити „Сурму" і інші матеріяли. Свідок разом з тайними агентами Собком і Полінським пішли на вул. Пулавських і чуйно інвігілювали помешкання обв. Кравцівної і обв. Чижівної. Але нічого надзвичайного не запримітили. Цю саму задачу виконували другого листопада. Вечером біля пів до девятої години вернула обв. Чижівна до дому. Потім перейшлася ще до Ярослава Макарушки, з яким вернула в 9-ій год. до дому. Макарушка вийшов з того помешкання щойно коло три на десяту, але в нього нічого підозрілого не зауважено. Зараз по відході Макарушки до камениці, де мешкала Кравцівна, пішла обв. Мойсеовичівна з течкою під рукою. По кількох хвилинах вийшла з двома повними течками і тому за нею подався свідок і приарештував її на вул. Охоронок. При ревізії знайдено в течках „Сурму" і чотири револьвери. Тому переведено біля 12-ої в ночі в обв. Кравцівної і Чижівної в помешканні ревізію і обі арештовано. Каже, що при ревізії знайдено одну течку і то в обв. Чижівної. На вияснення обв. Кравцівної, що вона зі своєї (себто другої) течки витягала шкіряну калитку і записки підчас ревізії — свідок заперечує і обстає, що знайдено таки лише одну течку. Далі зізнає, що всі картки, які йому показував предс. Антоневич, забрано при ревізії і що вони належать до обв. Кравцівної чи до обв. Чижівної, залежно від того до депозиту якої обвинуваченої вложено. Дальше каже, що такі самі довірочні відомости одержав свідок щодо приналежности обвинувачених братів Процишинів до УВО, але назвища цеї особи не хоче виявити.

Другий свідок **Йосиф Собко,** тайний агент, заприсяжений, замешкалий при вул. Городецькій 41, зізнає, як його попередник. Каже, що він увійшов за обв. Мойсеовичівною на сходи і бачив, як вона входила до помешкання обв. Чижівної на першому поверсі. Заперечує, щоби вона могла піти на другий поверх, де мала забрати від мущини пакунок і твердить, що обі повні течки винесла з помешкання обв. Чижівної. На питання обор. д-ра Старосольського, чому цего не зізнав перед слідчим суддею — свідок сконстернований дає виминаючу відповідь і каже, що цього його не питав слідчий судия. Тому покликано св. Будного, який зізнав на розправі, що йому св. Собко оповідав, що бачив як вона пішла на перший поверх і входила лише до камениці і виходила звідтам. Але св. Будний дає теж неясну відповідь. Далі переслухано під присягою ще свідків Франца **Полінського,** тайного агента і Йосифа **Гурецького,** тайного агента, які нічого не внесли своїми зізнаннями до розправи. Після того переслухано під присягою св. Анни **Гешвінд,** яка віднаймала помешкання обв. Кравцівній і Чижівній і яка нічого нового до розправи не внесла своїми зізнаннями. Нічого не внесла теж св. Гелена **Ярош,** сторожиха цеї камениці.

На тому перервано розправу до завтра.

Лист до Редакції.

Від Закордонної Делегації Української Соціял-Демократичної Робітничої Партії дістаємо такого листа:

Шановний Пане Редакторе! Просимо Вас не відмовити вмістити на сторінках Вашого часопису слідуючого нашого листа: В ч. 177 паризького тижневика „Тризуб" з 19. V. 1929 р. в статті під назвою „Шляхи боротьби", в якій між іншим згадано про діяльність української соціял-демократії, зазначено слідуюче:

„Партія УСД ставиться до Уряду УНР цілком лояльно... Члени цієї партії до Уряду не входять, але деякі беруть активну участь у тех-лічній праці Уряду. Взагалі СД належать до тих угруповань, з якими Уряд уважає за потрібне радитися у важніших державних справах".

В інтересах правильної інформації українського громадянства про позицію української соціял-демократії у відношенні до центру УНР за кордоном, Закордонна Делегація УСДРП вважає необхідним заявити, що ці відомости не відповідають дійсности. УСДРП досі стоїть на позиції, що була висловлена в слідуючій резолюції Центрального Комітету партії з 17. січня 1922. р.:

„УС.-ДРП, стоячи на грунті постанов партійних конгресів виконувала на протязі української революції завдання революційної соціялістичної демократії своєї країни. Виходячи з цього і беручи на увагу обставини на Україні, УС.-ДРП вирішувала своє відношення до подій на Україні та на еміграції до українського державного центру, до українських громадсько-політичних обеднань і т. д.

„З самого початку революції на долю українського народу випала тяжка, безупинна боротьба з російською окупацією. Останні роки ця боротьба проходила під організуючим і керуючим впливом державного центру УНР, що був створений зусиллями української революційної демократії в час протигетьманського повстання. На протязі боротьби за незалежність України центр УНР відограв величезну ролю в справі політичного виховання українських народніх мас у напрямі створення української демократичної держави.

„Але державне керовництво УНР не виявило твердої, послідовної лінії у переведенні тих завдань, які нерозривно звязані з революційним прапором УНР. Це керовництво, розійшовшись насамперед з соціялістичною демократією У. країни у погляді на чергові завдання боротьби українського народу, почало котитися повільно, але постійно по шляху протидемократичної і протиреспубликанської політики. Пересторо-ги УСДРП в резолюціях, політичних виступах і в пресі на адресу центру УНР, що така його політика закінчиться повною дискредитацією і упадком центру, не тільки через фізичну перемогу ворога, але, головним чином, через внутрішній ідейний занепад самого центру, розбивалися об персональний режим у цьому центрі та його повне нерозуміння своїх завдань, як завдань іменно центру УНР. В наслідок всього цього справді дійшло до повної ізоляції цього центру від громадсько-політичних кругів і повного його внутрішнього розкладу.

„З уваги на те, що державне керовництво центру УНР протягом свого перебування на еміграції набрало форм особисто-диктаторських; що воно в своїх міжнародніх зносинах дозволило й дозволяє до себе ганебне відношення з боку так званого союзника і поставило себе в негідну зависимість від нього; що в такому виді воно може бути використане сторонньою силою не в інтересах державного будівництва України і її революційної демократії, — УСДРП, яка до весни 1920 р. підтримувала активно державний центр УНР, а до свого виходу з Ради Республики стояла до нього в опозиції, старяючись відвернути його від політично-згубного шляху, в сучасний момент заявляє, що УСДРП. до так званого центру УНР ніякого відношення не має.

„Українська Соціял-Демократична Партія вірить, що революційна демократія України при першій можливости ширшого виявлення своєї волі зуміє наново підняти прапор УНР в його демократичному, незаплямованому виді і вживе всіх заходів, щоби цей момент виявлення народньої волі прискорити".

Закордонна Делеґація УС.-ДРП констатує, що положення центра УНР, методи його діяльности, його залежність від чужих сил лишаються майже без змін з того часу, як була ухвалена ця резолюція. У звязку з цим українська соціял-демократія не мала і не має підстав для зміни наведеної в цій резолюції позиції у відношенні до центра УНР, а тому й участь у нарадах „у важніших державних справах" з урядом УНР за кордоном, УСДРП вважала і вважає для себе неможливою і недопустимою.

Закордонна Делеґація УСДРП заявляє також, що за її відомостями ніхто з організованих членів української соц.-дем. робітничої партії не бере „активної участи в технічній праці уряду" УНР.

Стоячи поза всякими закордонними „урядовими" центрами, українська соціял-демократія додержується слідуючих головних директив, які сформуловано в резолюції конференції організацій УСДРП за кордоном у січні ц. р.: 1) „Стоючи непохитно на позиції VI. Конгресу партії — боротьби за народоправство — українська соціял-демократія повинна й надалі боротися за відбудову Української Незалежної Демократичної Республики; 2) „Висловлюючись проти вмішування чужих імперіялістичних сил до внутрішніх справ України, українська соціял-демократія повинна й надалі, як з найбільшою енерґією інформувати соціялістичні й робітничі організації світа про дійсний стан на Україні, а з другого боку вести українські маси до організації своїх сил з метою створення дійсних підвалин для власного незалежного істнування".

За Закордонну Делеґацію УСДРП: **І. Мазепа, П. Феденко.**

Прага, 5. VI. 1929.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер 20-го, г. 7·30 веч. „Біда не гріх" комедія Островського. Виступ театру Станиславського.

Пятниця 21-го, г. 7·30 веч. „Вишневий сад" Чехова. Виступ театру Станиславського.

Субота 22-го, г. 3·30 попол. „Сивільський цирульник". Гостинний виступ О. Олегіної.

Субота 22-го, г. 7·30 веч. „Одружіння" Гоголя. Виступ Театру Станиславського.

Малий Театр:

Четвер 20-го г. 7·30 веч. „Пігмаліон". Гостинний виступ А. Венгерка.

Пятниця 21-го, г. 7·30 веч. „Пігмаліон". Гостинний виступ А. Венгерка.

Субота 22-го, г. 7·30 веч. „Пігмаліон". Гостинний виступ А. Генгерка.

Кіна.

„Аполльо": „Спортовець із любови".
„Кольосеум": „Козаки" (Толстого).
„Лев": „Пат і Патахон як герої".
„Люна": „Батьки та діти".
„Марусенька": „Мусиш зі мною оженитися" і „Серенада".
„Оаза": „Жертва кабарету Гонг-Конг".
„Палас": „Право молодости".
„Пан": „Божевілля одної ночі".
„Пасаж": „Стій!" (Еді Польо) й американська комедія та Гомонтів тиждень.
„Утіха": „Знак Зори" (Дуглас Фейрбенкс).
„Фатаморгана": „Царський курєр" (Жіль Верна) з Наталією Кованко, Мозжухіним і Гайдаровим.
„Химера": „Освіх сонця".

Програма радіо.

Пятниця 21-го.

Льондон (358). 22·35 Еспанський симфонічний концерт.

Париж (1744). 16·45 Концерт. 21·35 Симфонічний концерт („Льоенгрін").

Берлін (475,4). 20·45 Концерт радіо-орхестри.

Відень (519,9) 20·05 Композиції Офенбаха.

Лянгенберг (462,2). 17·45 Тріо на арфі.

Будапешт (545). 12·05 Смичковий квартет: Чайковський. 18·00 Опера.

Мілано (504,2) 20·3. Симфонічний концерт.

Брюссель (511,9). 21·15 „Міньон".

Москва (1442,3) 20·00 Концерт.

Харків (1680). 20·00 Концерт нац. меншостей.

Київ (775). 19·30 Радіоконцерт.

Варшава (1395,1). 17·55 Легка музика. 20·30 Симфонічний концерт.

Познань (339,8) 17·55 Спів Анджеліки дель Арко.

Кошиці (265,5). 17·10 Пісні Р. Штравса.

Субота 22-го.

Льондон (358). 22·35 Композиції Гайдна Вуда.

Париж (1744). 22·15 Музика до танців.

Берлін (475,4). 20·00 „Тит" опера Моцарта.

Відень (519,9). 20·00 Часопис; Капеля. легка музика.

Давентрі (482,3). 28·00 Симфонічна орхестра.

Мілано (504.2). 17·00 Квінтет.

Будапешт (545). 19·35 Опера. 21·50 Мадярські пісні.

Ленінград (1000). 19·00. Популярний концерт.

Москва (1442.3). 10·30 З опер і оперетoк.

Харків (1680). 18·00 Камерний концерт.

Київ (775) 19·30 Популярний концерт.

Мюнхен. (536,7). 20·15 Веселий вечір.

Варшава (1395,1). 20·30 Легка музика.

Познань (339·8). 19·15 Музична інтерлюдія.

Братислава (277·8). 19·50 Популярні словацькі пісні.

Загреб (305.3). 20·30 Югославянська сучасна музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича.

Сможе:
21.VI Осінні Маневри.
22.VI Маруся Богуславка.
23.VI Вій.
Сколе:
24.VI Осінні Маневри.
25.VI Базар.
26.VI Чесна Сузанна.
27.VI Тітка Чарля.

Готується до постановки: „Доріна", „Весілля при ліхтарнях" і „Захар Беркут". До Театру заангажовані: артистка Театру Львівської Кооперативи і Т-ру п. Стадника п. Бенцалева, п. Цисикова, а також диріґент тихже театрів п. Цісик. 2218 6—?

Український Театр під дир. Ів. Когутяка:

Золочів:
пятниця 21.VI Король життя.
Готується до постановки Судиміт. 6-?

З гімн. Рідної Школи в Дрогобичі. Дня 1. вересня 1929 р. буде отворений при гімназії І. відділ гуманістичного типу, рівнорядний IV. кл. гімн. старих типів. Вступні іспити до цього відділу (на основі покінчення 7-ми кл. школи) відбудуться дня 28. і 29. червня ц. р. Вступні іспити до І. кл. теперішньої гімназії (класичного типу) відбудуться також дня 28. і 29. червня, а вступні іспити до II—VII кл. теперішньої гімназії дня 25. і 26. червня. — Обі гімназії, 8 клас старої і І. відділ гуманістичного типу, переносяться до власної нової домівки. — У старому будинку буде отворена бурса на 80 місць за оплатою від 20 до 70 зол. місячно. — **Управа.** 2258 3—3

Вистава ручних робіт, фахової школи СС. Василіянок у Львові, вул. Длугоша ч. 17. буде відкрита від дня 23. VI. до 26. VI. ц. р. від год. 9—1 перед пол. і 3—6 попол. в салі інституту СС. Василіянок. Добровільні датки приймається з подякою. 2278 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ГОДИННИКИ „Zenith", „Longines", також біжутерію власного виробу поручає: Домбровський - Розважевський, Львів, (Готель Жоржа). — Догідні умови. 1336 52—?

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриданти, золото срібло, плачу найвищі ціни. 3 166-?

БЮРКА ДУБОВІ, солідно виконані, продасть столярська робітня. Е. Бикалович, вул. Тарновського ч. 104. 2277 1—1

ЛЬВІВСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО прийме рухливого пана, що має звязки з українськими інституціями як спільника в зисках без вкладу. — Зголошення під „Gel", Бюро оголошень Брика, Львів, вул. Косцюшка ч. 2. 2279 1—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціаліст недуг легких, серця і жолудка

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 45.

432 Пересвітлення Рентґеном. 16—24

Присилайте передплату!

Д-р Роман Перфецький

веде свою адвокатську канцелярію

ЛЬВІВ, вул. БЛЯХАРСЬКА 9

1582 (побіч Ринку). 7—?

зол. 3 **ЦУКОРНИЦЯ** **зол. 3**

з хінського срібла тільки у

Б. Ґринберга, Сикстуська 4. Тел. 59-22.

Подяка.

Подобалось Всевишньому покликати до Себе нашого Найдорожчого Мужа і Батька бл. п. Василя Світія. — В тім безмежнім горю і смутку з причини важкої втрати Найдорожчої для нас особи найшли ми богато співчуття у наших ширших другів і приятелів, котрі дали доказ приязни і пошани нашому Найдорожчому Мужеві і Батькові віддаючи Йому останню прислугу, дуже численною участю в сумних обрядах. З глибини душі складаємо передовсім щиру подяку Всеч. о. Кисілеви за уділення Покійному останньої потіхи і невідступлення його аж до хвилини смерти. — Дякуємо Всеч. Отцям: о. шамб. Погорецькому, о. пароховi Партиці, о. кат. Барвінкові, о. Кисілеві, о. Банахові і о. Бондарові за провід в похоронах. Зокрема дякуємо о. шамб. Погорецькому, о. пароховi Партиці і секретареві Суду п. Рівнякові за прощальні слова. — Рівнож дякуємо Вп. п. проф. Юхновичеві і ... Студентам за участь у хорі, і всім Шан. Громадянам за участь при відпровадженню тлінних останків на місце вічного супочинку. — Щира подяка належиться рівнож пп. Докторам: Рабфляйшові, Реклінському і Вахові, які безінтересовно доложили всіх зусиль, щоби вирвати з обіймів смерти нашого Найдорожчого Мужа і Батька, але ... сповнилась воля Всевишнього! — Нехай Вас всіх за те Всевишній нагородить. — Прибиті тяжким горем

2276 **Жена з синами.**

Подяка.

Вп. Д-р Ст. Федакові, краєвому адвокатові у Львові, за щире і безінтересовне полагодження трудної спадкової справи по бл. п. Д-р Ів. Кавченко в Одрасві, складають щиру подяку

Діти бл. п. Ів. Ем. Левицького.

ПОШУКУЄТЬСЯ жінки до помочі в плеканню немовляти. — Зголошення до Адміністрації „Діла" під „... карки". 2281 1—2

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.